

paper de vidre

segona època **contes**

MARIA CLIMENT

22 Octubre 2019

Maria Climent (Amposta, 1985) és llicenciada en Traducció i Interpretació i també ha estudiat Guió. Ha treballat de professora d'idiomes, de copywriter, de content manager, de social media manager, de professora d'escriptura i de cronista. Actualment es guanya la vida, que ja és molt, fent de traductora i de community manager. Col·labora regularment amb la plataforma digital de cultura Calorze i viu entre Barcelona i Amposta. Aquesta setmana ha publicat *Gina*, la seva primera novel·la, amb L'Altra Editorial, i l'hem volguda convidar a *Paper de vidre* com a contista.

La nàusea

La Neus té 38 anys i deu mesos, treballa al departament de màrqueting d'una gran empresa dedicada a la fabricació de cotxets per a nadons. Viu sola al barri del Carmel de Barcelona. Va i ve de Palau-solità i Plegamans en transport públic. Agafa tres autobusos per arribar-hi de dilluns a divendres. Toma a casa que són gairebé tres quarts de vuit del vespre. Sempre diu que en arribar sortirà a córrer però ben just ho faci un dia al mes. El dia que ho fa, després de sopar es menja una mica de gelat de xocolata. No té gat ni gos.

Durant uns anys (sis) va conviure amb el Xavi, un noi de Terrassa amb qui compartia un entresòl a l'Eixample i amb qui ella i tothom es pensava que formaria una família, fins que un bon dia ell va decidir que necessitava donar-se un temps-per-pensar. Pensar-se en quines postures es follaria una joveveta que acabava d'entrar a treballar a la seva empresa amb un contracte de pràctiques, trobava ella, a jutjar pels pocs dies que va trigar a veure'ls junts per l'Instagram.

Però ara ja fa temps que la Neus viu sola. El Nadal passat va fer tres anys. (Quins collons, deixar-la per Nadal, potser això li va saber més greu que el fet que la deixés en si.) Però la Neus, sobradament formada, una tia llesta, guapa, amb un bon suport familiar i social, no es desmunteria per això. No era ni la primera ni l'última que es quedava sense nòvio. Ell s'ho perdia. Deixar anar una dona com ella. Encara tenia trenta-cinc anys i en no res es referia. Un viatget amb les amigues, un meset a Tinder, potser unes classes de ioga i unes sessions deteràpia Gestalt, que li havien dit que si una meravella, tu, i llestos.

Durant temps va intentar mantenir el pis de l'Eixample amb totes les seves forces, però pagar mil cent cinquanta euros ella sola li estava costant una barbaritat. Primer va deixar el gimnàs, després va deixar de comprar-se la roba a les botigues de Gràcia que tant li agradaven i va decidir vestir-se amb els *trajejaquetes* del Zara, a veure si li havien de caure els anells, per no anar de disseny. Després es va vendre el cotxe i va passar a usar el transport públic. «Així soc més ecològica.»

Va tenir unes quatre o cinc cites amb homes (val, en van ser quatre, se'n recorda de totes). Homes que va buscar a posta i pràcticament a la carta ben diferents al Xavi. Un de molt hippy, un de molt pijo, un de molt jove i un de molt gran. Justament la nit que va anar a sopar amb el senyor que rondava els seixanta, Josep Maria, es deia, mallorquí, es va trobar (que marrana, la casualitat) el Xavi amb la joveveta en pràctiques, que es veu que ni estava en pràctiques ni era una adolescent. Ella és l'Helena, doble grau en Dret i ADE i màster en Lideratge femení, que són uns estudis que es fan ara que són súper interessants, Neus. Ah, i embarassada, estem super contents. Tu com estàs?

Embarassada. Li va retronar aquesta paraula com un moviment sencer de Tchaikovski dins del cap, dins del pit, mentre el Josep Maria, que era un home encantador i bonic i educat i que estava de tornada de tot, li explicava les condicions dels seus tres fills, el petit a punt d'entrar a la universitat, potser li comentaria això del doble grau, llàstima que no pugui fer su des lideratge femení (intentava fer-la riure), el mitjà, a Londres, estudiant teatre, i el gran, justament, a punt de fer-lo avi, ves per on.

—Mira, no mos coneixem gens, però per sa cara que fas, crec que estàs pensant que aquella al·lota t'ha robat sa vida. —La Neus només el mirava perquè no podia parlar.— No esperis ningú, nina, fes es que vulguis fer.

Resulta que aquell senyor mallorquí li va obrir un finestral. De vegades hi ha personatges que només serveixen per obrir finestres. Apareixen a la teva vida, t'obren una finestra i marxen. La Neus ara ja tenia pressa per acabar-se la llesca d'alvocat amb formatge de cabra i compartir un coulant, dir que no voldria café a aquelles hores que si no dorm, acomiadar-se amb un moltes gràcies, Josep Maria, disculpa que m'ha trasbalsat una mica la situació amb el meu ex, però m'ha agradat molt xerrar amb tu, i arribar a casa per començar A FER PLANS.

Ho faria sola. Com no ho havia pensat abans. Què coi havia de trobar l'home perfecte, o simplement un home. Ja en tenia trenta-sis i pico. No es podia creure que hagués passat un any i mig des que es va quedar soltera sense pensar en aquesta possibilitat. El primer que faria seria canviar de pis. Buscar-ne un de més barat per començar a estalviar. Primer per pagar el tractament per inseminar-se i, després, per poder mantenir una criatura ella sola. D'aquella trama va sortir el pis del Carmel, on paga quatre-cents euros al mes, despeses incloses, comparteix internet amb una veïna i, bé, el pis està per reformar però té una terrasseta petita des d'on es veu una mica el mar i una bona panoràmica de Barcelona. Ople un pis merdós d'il·lusions i veuràs que maco.

El vespre que s'hi va mudar se sentia poderosa. Com mai. Va obrir una botella de vi negre del Montsant, se'n va servir una copa amb una tapa de permil salat del bo i s'ho va menjar a la terrasseta amb la convicció que aviat ja no podria ni menjar permil salat ni beure vi. Tan bon punt tingués estalviats mil cinc-cents euros aniria a fer-se una inseminació amb semen de donant. Un parell de mesos a molt estirar, calculava. Va brindar amb la lluna (total, com que no la veia ningú), que estava plerotica com ella, a prop, gran, rodona, plena, taronja, aquella nit.

Va explicar-ho a les amigues. Totes la van engrescar, era l'única de la colla que encara no tenia un bebè. Només faltes tu, Neus! I tant que entre totes t'ajudarem! Tu no pateixis per res! escolta, ves pensant noms, eh. Què prefereixes, nen o nena? La seva mare també estava il·lusionada. Ja tocava una alegria a casa, filla! Que bé. La Neus tenia un projecte, el més important de la seva vida. Ara tot tenia sentit. Aviat tindria un bebè. Un com el de les seves amigues, un com el de les seves companyes de feina, un com el de les fotos dels cotxets dels posters de la seva empresa de Palau-solità i Plegamans.

Les probabilitats de quedar-te embarassada amb una inseminació artificial ronden el vint per cent. Com que són acumulatives, això vol dir que amb quatre inseminacions, aquestes probabilitats ja ronden el vuitanta per cent. La cosa era qüestió d'un anyet a molt estirar, anant malament, pensava la Neus.

Es va haver de fer unes quantes proves primer (la de les trompes, anàlisis de sang, ecografies, cariotip, tot en ordre). No cal ni dir que a la primera inseminació no s'hi va quedar. L'onze d'abril se'n feia la segona. Recorda el dia perquè era el seu aniversari, en feia trenta-set. Havia de ser un senyal. Havia d'anar bé. Però tampoc hi va anar. En tres mesos més se'n podria fer una altra. Segueix il·lusionada. Era normal, ja, amb la seva edat no quedar-se a la segona. Mentre, veia créixer la criatura del seu nòvio (exnòvio) a través de l'Instagram. Havien tingut una nena, quina sort. Ja no estava enfadada amb ell, ni sentia enveja d'ella, perquè sens dubte la Neus també es quedaria embarassada aviat.

Amb la tercera inseminació, ho ha de reconèixer, ja tenia moltes expectatives posades. Els dies del que s'anomena la *betaespera* (els dies que passen des de la inseminació fins que es fa la prova de la beta en sang per saber si hi ha embaràs o no) se li van fer llarguíssims. Entrava en fóruns on tota una comunitat de dones que no tenien absolutament res a veure amb ella tret del deficit que duen per quedar-se embarassades d'una vegada per totes, explicaven possibles símptomes en un argot que no va trigar a dominar. «*Me hice una transfer de dos embris de tres dias hace una semana, hoy tengo las tetis hinchadas, muchos gases, mañana me tiene que venir la warry y no he manchado nada, ¡cojalé esté preñita!*» Pàgines i pàgines de comentaris en aquest idiolecte només a l'abast d'una dona desesperada.

Se'n va fer una quarta, tot i que la ginecòloga li aconsellés passar a la in vitro directament. Però la in vitro costava cinc mil euros. Per estalviar cinc mil euros necessitava un any senyor. Una quarta inseminació artificial podria fer-la en dos o tres mesos. I què coi, no podia estar tan lluny d'aconseguir-ho, si totes les proves li havien sortit bé, fins i tot la reserva ovàrica. Només havia de «relaxar-se, no pensar-hi, no donar-li importància» i s'hi quedaria.

A la quarta *betaespera* va notar coses diferents. No se li van inflar els pits com quan li ha de venir la regla. No li van sortir grans. I va esternudar molts cops seguits. Sens dubte hi havia alguna cosa diferent. Veus, com l'última era la bona! Sort que sí que se l'havia fet. Convençuda que ho estava es va fer un test d'embaràs a casa dos dies abans d'anar a fer-se el test en sang. Va sortir positiu! No s'ho podia creure! Per fi, la tan ansiada bona notícia, ja la tenien aquí. Encara amb el test a la mà va trucar a la seva mare. Mama, que sí, que aquest cop sí! Al filla, què em dius! Què em dius! Que contenta estic! Però qui és desgraciat amb els collons ensopega, diuen. Quan va anar a treure's sang, la beta estava a dos. Això volia dir que havia estat un embaràs bioquímico, és a dir, que s'havia fecundat però no havia seguit creixent, pel que fos.

Durant aquell any que va estar estalviant, va demostrar una voluntat de ferro. No sortia en caps de setmana. Va deixar de beure alcohol per estar més sana. Va canviar també l'alimentació. Va sortir a córrer tres cops per setmana. Tampoc es deprimia quan una amiga seva es quedava embarassada de la segona criatura perquè ella ara aniria a *lo segur*. Amb la in vitro, t'agafen el millor embrió ja fecundat i te'l col·loquen a lloc. Així que l'únic que havia de fer era mantenir la salut, la moral i estalviar cinc mil euros.

Es va aprendre a punxar injeccions ella sola al ventre. Tres al dia. La recompensa s'ho valia. D'aquelles injeccions van sortir-li quinze ovuls, deu dels quals madurs. «Però hem vist una cosa estranya als teus ovuls, Neus. Sembla que no tenen gaire qualitat. Els hem hagut d'introduir l'espermatozou a tots manualment. Demà et dic quants s'han fecundat.» Tres, van ser-ne només tres de deu. «A veure quants arriben a blastocist per poder transferir-te'ls.» Un. Va arribar-ne un. Tenia una misera oportunitat, després de tot aquell esforç. Una oportunitat perquè aquell embrió de cinc dies d'edat se li aferrés a l'úter i li cresqués vida d'una vegada per totes, abans que la pell se li tornés grisa de pena.

Si era l'únic havia de ser el bo. Era la resistència, oi? Sigues optimista, li deien les amigues. Que res et tregui la il·lusió d'aquests dies, li deien. Però la Neus estava espantada que li tornés a passar. Volia mantenir el cap dret, però és que li havien ensenyat una foto del blastocist i tot! (Ella en el fons creia que devia ser una blastocista.) Als quatre dies de la transferència es va despertar amb una nàusea. Eureka. Senyal inequívoca, després del màster en *síntomas tempranos de embarazo* en fóruns i a dos dies de la *warry*, *tetis* gens inflades com l'altre cop que havia estat que sí, esternuts, mal de cap, mal d'esquena. I la nàusea, la nàusea sobretot, cada dematí.

Aquesta vegada va ser que sí: beta a dinou. «És baixeta, Neus. És positiu, però te l'hauràs de repetir d'aquí a una setmana. Va, aviam si creix. Tu estigues tranquil·la.» Per què no havia de créixer? Què volia dir que era baixeta? Es pot estar una mica embarassada? Dos dies més tard d'aquesta conversa la nàusea del matí va desaparèixer. Tu tranqui-la, no tens per què sentir nàusees tots els dies, li deien amigues i la mare. Però encara el duia a dins. Mentre el duia a dins la Neus se sentia molt acompanyada. Mai s'havia sentit tan acompanyada com aquella setmana. Pensava que un cop de sort l'ha de tenir tothom un dia o altre a la vida. Si us plau que fos aquell el seu i que la blastocista estigués creixent, si us plau, no em marxis.

Després de superar aquella setmana en què tenia un fill de Schrödinger al ventre, viu i mort a la vegada, va anar a fer-se per segon cop la beta. Havia avisat a la feina que arribaria més tard. («No passa res, Neus, ja ho recupereràs en sortir, tranqui-la.») Quan arribava a Palau-solità i Plegamans, just baixant del bus, va rebre la trucada de la clínica. Ja tenien el resultat. «És negatiu, Neus. Està a zero, em sap greu. No ha tirat avant. Em sap molt de greu.»

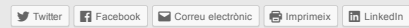
Tot el que va seguir a aquella conversa, la Neus ho va sentir com de lluny, com des d'un silenci com el que se sent entre les primeres notes de *Claire de Lune* de Debussy. Va entrar al lavabo de la feina abans de fixar. Es va mirar als ulls a l'espill. «Ja no estàs embarassada.» No va plorar. Es va fer la cua ben estirada, es va col·locar bé la falda del Zara i la camisa per dins i va anar a seure al seu lloc durant vuit hores impecables.

Van passar set dies en què va estimar-se un grapat de cèl·lules mortes que encara duia dins de l'úter fins que una nit, eren les tres de la matinada, es va despertar amb dolor menstrual. Va entrar a la dutxa del seu lavabo petit i per reformar. A vegades ho feia quan li venia la regla perquè l'aigua calenta al ronyons l'alleguerava. Estava preparada per deixar de sentir-se acompanyada, això s'havia dit. Estava preparada per acomiadar-se d'aquell grapat de cèl·lules que havia estat el seu fill durant uns pocs dies. Però llavors va passar: van caure-li de la vagina al terra de la dutxa una sèrie de teixits, de color blanquinós, gelatinosos, de la mida del dit gros,

enganxats a teixits de color roig. Els va agafar amb cura, se'ls va apropar al pit i, amb les dues mans, els va gronxar, com a única vegada que gronxaria el seu fill. Era fastigós però a la Neus no n'hi feia, de fàstic. Ella s'estimava aquells teixits. Total, com que no la veia ningú. Al cap de molta estona els va fer un petó i els va llençar al wáter. Llavors, un cop sola, va tancar el llum per no veure's i es va posar a plorar.

Més tard va sortir a la terrassa. La lluna estava molt alta aquella nit, ridícula, pàl·lida, adolorida; com si hagués volgut tenir un fill i no ho hagués aconseguit.

Comparteix això:

Relacionats

Mònica Batet
A "El traduir"

Eva Lióbel
A "El trobat"

Raul Garrigasait
A "El recuperat"

Categoria : [El trobat](#)

Etiquetes : [Maria Ciment](#)

← [Àngela Gómez](#)

[Xavier Zambrano](#) →